

UNIVERSITATEA „BABEȘ-BOLYAI”

FACULTATEA DE LITERE

DEPARTAMENTUL DE LIMBA ȘI LITERATURA ENGLEZA

TEZĂ DE DOCTORAT

**PORTRETUL INFRACTORILOR DE GEN MASCULIN
ȘI FEMININ ÎN PRESA DIN ROMÂNIA**

REZUMAT

Conducător Științific:

Prof. Univ. Dr. Ștefan OLTEAN

Doctorand:

Cristina-Silvia HÎRȚAN

Cluj-Napoca

2014

Contents

REZUMAT.....	3
CAPITOLUL I - Introducere.....	3
1.1 Domeniul de cercetare.....	3
1.2 De ce ziarele?.....	3
1.3 Ipoteza de cercetare.....	4
1.4 Abordări teoretice.....	5
1.5 Justificarea subiectului de cercetare.....	6
1.6 Întrebări de cercetare.....	7
1.7 Semnificația studiului.....	8
1.8 Domeniul de aplicare și limitele studiului.....	8
1.9 Structura și organizarea tezei.....	9
1.10 Corpus-ul.....	9
1.11 Incidentul analizat.....	10
1.12 Concluzii.....	10
CAPITOLUL II – DEVIANȚĂ INFRAȚIONALĂ MEDIATĂ CULTURAL. O PERSPECTIVĂ JURNALISTICĂ.....	10
2.1 Devianță infracțională: introducere.....	10
2.1.1 Devianța infracțională: definiții, istoric.....	11
2.1.2 Patologie și tratarea medicalizată al devianței.....	12
2.1.3 Mass-media este părtinitoare? Jurnaliștii între etică și public.....	13
2.1.4 Vinovatul mass-media: Ideologia.....	14
2.2 Genul și caracteristicile sale.....	14
2.3 Concluzii.....	16
CAPITOLUL III. METODOLOGIA CERCETĂRII.....	16
3.1 Metodologie.....	16
CAPITOLUL IV. STUDIU DE CAZ.....	17
4.1 Introducere.....	17
4.2 Portretele mass-media.....	17
4.2.1 Prescripția rolurilor de gen. O abordare sociolingvistică a rolurilor de gen în acest caz de crimă.....	17
4.2.2 Tipuri de agenție.....	18
4.2.3 Exacerbarea iubitului - o ilustrare a denumirilor.....	19
4.2.4 Preferința pentru "fete bune".....	20
4.2.5 Categoricală vs. non-categorical în abordarea criminalilor.....	21
4.2.6 Hotărâști pentru tine, sau alții hotărâsc pentru tine.....	21

4.2.7 Metaforele prostituției	22
CAPITOLUL V: CONCLUZII	23
5.1 Prezentare generală a ipotezei de cercetare	23
5.2 Răspunsuri la întrebările mele	23
5.3 Originalitatea cercetării	28
5.4 Cercetări ulterioare.....	29
BIBLIOGRAFIE	29

REZUMAT

Cuvinte cheie: criminali de sex masculin, criminali de sex feminin, mega poveste, crimă semnal, mass-media, sociolingvistică, discriminare, atribuirea agenției, politica citatelor, categoric vs. non-categoric, metafore ale prostituției, constelații semantice.

CAPITOLUL I - Introducere

Primul capitol este menit să precizeze ipoteza cercetării și întrebările care îi stau la bază, pentru a justifica alegerea background-ului teoretic, pentru a explica alegerea metodelor de cercetare, pentru a evidenția relevanța temei de cercetare în domeniul sociolingvisticii și a sugera alte posibile continuări ale cercetării. Motivez alegerea ipotezei de cercetare, mă concentrez pe obiectivele și limitele acestui studiu și prezint întrebările care stau la baza cercetării. Un accent deosebit este pus pe identificarea posibilelor utilizări, fie a prezentei metodologii, fie a concluziilor cercetării în sociolingvistică sau în alte domenii conexe.

1.1 Domeniul de cercetare

Studierea infractorilor așa cum este reflectată în mass-media este o întreprindere complexă, care necesită contribuția mai multor teorii și abordări în lingvistică și studii sociale. Contribuțiile multiple sunt necesare deoarece tema cercetării prezintă multe fațete complementare care creează împreună un portret al infractorilor de gen masculin și de gen feminin.

1.2 De ce ziarele?

Am ales ziarele pentru a studia reprezentarea comparativă a infractorilor de gen masculin și de gen feminin, datorită răspândirii lor, accesibilității, caracterului informativ și

apetitului pentru incidente / scandaluri care ar putea crește numărul de exemplare vândute, prin urmare, o cantitate mai mare de cititori interesați de acest subiect. Similar, Banks (2005: 171) consideră că mass-media pune "un accent exagerat pe amenințarea infracțiunii și pe prezentarea spectaculoasă a infracțiunilor (de obicei) violente ". În același timp, ziarele susțin că ele pot juca un rol moral important prin prezentarea unor astfel de cazuri, pe care Katz (1987: 67) le denumește "antrenament moral", prin care cititorii au posibilitatea de a evalua implicațiile morale ale unor astfel de incidente, de a exprima dezaprobarea personală față de incidente criminale și suspecți de gen.

În al doilea rând, am ales ziarele pentru că "ele contribuie în mod activ la construcția unei societăți infracționale" Peelo (2006: 161), careia i s-ar putea da o interpretare individualistă, rareori unitară, de către societate ca un întreg. Reprezentarea holistică a infractorilor este necesară pentru o gestionare ușoară și o încadrare imediată care sugerează ceea ce se așteaptă de către audiență. Interpretarea unitară are un dublu avantaj atât pentru ziare cât și pentru cititori. Pe de o parte, ziarele au evitat dificultățile de a se ocupa de fiecare incident separat (a se vedea subcapitolul 4.9) și pe de altă parte, cititorii pun mai puțin efort în înțelegerea poveștilor din ziare.

Nu în ultimul rând, am ales ziarele, deoarece acestea constituie un gen care are elementele constitutive clare, atât sub aspectul prezentării și conținutului și pentru că acest gen funcționează prin norme proprii, care oferă consistență și instantaneitate cititorilor. Mai mult decât atât, genurile sunt considerate "a determina diferite scheme de interpretare a realității sociale" (Philips, 1998: 11), care individualizează genul ziar față de alte genuri mass-media.

1.3 Ipoteza de cercetare

Pentru exact aceste motive, infractorii, după cum sunt reflectați în mass-media, reprezintă o sarcină extrem de dificilă și un trend destul de nou de cercetare, cel puțin în domeniul academic românesc. Și, dacă la această ecuație se adaugă o altă variabilă, și anume gen, va rezulta cu siguranță o cercetare care va încerca să potrivească un număr destul de mare de concepte, teorii și variabile, cu scopul de a clarifica reflectarea infractorilor în mass-media din România. Pentru a fi mai specific, am emis ipoteza că există o reflectare media diferită a infractorilor de gen feminin și de gen masculin, care diferență este înțeleasă ca o

retrogradare și stigmatizare a infractorilor de gen feminin comparativ cu infractorii de gen masculin.

1.4 Abordări teoretice

Deși mass-media a devenit un subiect de studiu atractiv și plin de satisfacții și multe abordări de cercetare i-au fost dedicate în mod special sau au fost extinse pentru a le acoperi, alegerile mele, deși divergente în teorie și metode de cercetare, sunt susceptibile de a oferi o viziune integratoare asupra limbajului mass-media atunci când se construiesc portrete de bărbați și femei infractori. Ca rezultat al activității umane sociale și mentale, am considerat că producțiile mass-media se califică pentru analiză în următoarele domenii de cercetare și a căror combinație servește bine scopului meu:

În primul rând, sociolingvistica vine ca o continuare firească a studiilor de mass-media, deoarece se concentrează pe identificarea diferențelor menționate mai sus dintre reprezentarea lingvistică a infractorilor de gen masculin și feminin. Sociolingvistica își propune să identifice variațiile de discurs pentru diferite categorii sociale, pe motiv de educație, vârstă, clasă socială, nivelul veniturilor, gen. De fapt, genul reprezintă pentru mass-media un subiect prolific deoarece mass-media este în poziția de a spune cititorilor ce să creadă despre anumiți infractori bărbați și femei ale căror portrete depind de cunoștințele lor sociale și de reprezentarea ideologică a femeilor și bărbaților, etc.

Parte din sociolingvistică, studiile de gen se concentrează pe o variabilă care a stârnit mult interes și cercetarea a prosperat pe acest subiect ofertant. Studiile de gen au stabilit ca obiectiv principal identificarea asemănărilor și deosebirilor dintre discursul masculin și feminin într-un număr variat de circumstanțe. Deși marginală în studiile de gen, criminalitatea a atras totuși atenția și interesul cercetătorilor care, prin suprapunerea genului la statutul penal, au evidențiat diferențe în reprezentarea mass-media, care indică deja teoria comună a defavorizării femeilor atunci când sunt vinovate de o infracțiune similară cu a unui bărbat, o femeie va avea de suferit o prezentare umilitoare pe motiv că este femeie (Seal, 2009: 57-78, Shapiro, 2009: 649-666).

Deoarece discriminarea și înjosirea sunt considerate a fi larg răspândite în mass-media, lingviștii au luat în considerare aceste aspecte care s-au coagulat în Analiza Discursului Critic (CDA), care s-a preocupat de dezvăluirea tratamentului ideologic al diferitelor clase sociale în mass-media. Ținta lor a fost reprezentarea în mare parte discriminatorie a claselor sociale

defavorizate (femei, imigranți, persoane de culoare, copii), având în vedere accesul limitat sau inexistent al acestora la ideologii de conducere sau la putere. În încercarea lor de a identifica mijloacele lingvistice prin care ideologia se impune, teoreticienii CDA au nominalizat categorii, cum ar fi nominalizarea, pasivizarea, ștergerea agenției (Fairclough, 2008: 811-819, Martin, 2008: 801-810, Billing, 2008: 783-800, Fowler, 1991)

Ultimul instrument analitic la care am de gând să apelez este acela al 'structurilor narrative' care au apărut în centrul atenției ca o preocupare ulterioară după ce mass-media și-a dovedit influența socială și puterea asupra telespectatorilor și cititorilor și după ce au devenit formatori de opinie ai comunității. Anterior, cercetarea a fost făcută pe narațiuni, în general, care vizează clarificarea domeniului de aplicare, structura, și componentele narațiunii. Există mulți contributory importanți la studiul povestirilor care, în mod decisiv, au conturat și au stabilit cadrul pentru studiile narrative. O primă caracteristică este cea identificată de Toolan (1995, 5), care observă caracterul "artificial" al narațiunii, deoarece presupune facere și re-facere, sau așa cum o numește Toolan "un anumit grad de prefabricare". Dacă ar fi să aplic criteriul lui Toolan la articolele din ziare, s-ar dovedi în totalitate caracterul lor artificial. Pornind de la schița care suferă o serie de transformări, ceea ce înseamnă că nimic din impulsivitate momentul scriitorului nu rămâne, și continuând cu supervizările consiliului editorial, care ar putea sugera diferite modificări, articolul este o construcție expusă unei serii de controale care îndepărtează orice spontaneitate. Acest lucru este similar cu distincția dintre vorbire și scris, în general. Vorbirea este spontană și necesită reparații și repetări, atunci când intenția vorbitorului se modifică sau informații suplimentare sunt necesare. Invers, scrisul este un proces care permite transformări succesive la o formă care este considerată în final adecvată.

1.5 Justificarea temei de cercetare

Având în ochii societății vina pentru încălcarea dezideratului social-moral al cetățeniei, infractorii se confruntă cu o dublă vină: cea socială, care include familia, vecinii, trecătorii, simpli cetățeni implicați sau nu în incident, mass-media și cea judiciară care investighează și stabilește circumstanțele, faptele, și pedeapsa. Dacă ancheta judiciară este formalizată și strict reglementată, vina socială depinde în mare parte de cei care sunt chemați să-și spună părerea despre inculpați sau despre cei care din întâmplare sunt martori sau iau parte la incident. Dar, probabil, cel mai credibil inițiator de opinie este mass-media, având în vedere statutul lor de "emițător de realitate". Prin accesibilitate și recunoaștere publică, mass-

media se impune ca autoritate în crearea opiniei, în transmiterea și în inocularea ei. Mai mult decât atât, se pare că, în conformitate cu Innes (2004: 16-17) mass-media este cea care are un rol major în conturarea caracteristicilor unei crime.

Prin urmare, pentru cercetarea mea, am decis asupra descoperirii metodelor prin care mass-media transmite discriminarea între grupurile deja acuzate din punct de vedere social: criminali de gen feminin și masculin. Interesul meu în acest sens vine exact de la premisa că o dublă discriminare este aplicată femeilor infractoare (fiind o femeie și un criminal), când o sumă de caracteristici colaterale sunt atribuite femeilor într-o încercare de a menține structura socială tradițională, patriarhală. Pe de altă parte, bărbații infractori vor fi acuzați numai pentru crimele lor, și nu pentru că sunt bărbați. Dimpotrivă, dovezi vor fi furnizate că în mod regulat bărbații sunt scuzați atunci când vine vorba de asumarea responsabilității pentru faptele lor.

În al doilea rând, interesul meu în acest subiect este motivat de potențialul cazurilor de omucidere de a stârni dispute pe probleme nerezolvate (de exemplu, prostituția, relațiile ghidate de bani, cum este cazul meu), aducerea la suprafață a faptelor, care altfel ar fi ignorate. În acest sens, Soothill (2002: 420) susține că "poveștile mass-media cu privire la omucideri sunt cazuri neobișnuite care ofensează în mod deosebit societatea; unele sunt în mod repetat raportate, transformându-le într-un punct de referință care ne poate ajuta să interpretăm infracțiunile ulterioare."

1.6 Întrebările cercetării

Având în vedere caracterul foarte specific al acestei cercetări, am conceput o serie de întrebări care se adresează în primul rând principalele probleme ale tezei de doctorat și în al doilea rând au un scop organizațional. Acestea vizează principalele puncte de interes din teza mea și răspunsurile vor schița rezultatele cercetării mele. Îndreptate spre diferite aspecte din cercetare, întrebările se referă la elemente menite să se îndeplinească într-un posibil portret al infractorilor de gen masculin și de gen feminin în mass-media românească.

1. Practicile mass-media adoptă opiniile discriminatorii la adresa femeilor în comparație cu bărbații, în acest caz particular?

2 Având în vedere caracterul creat al realității mass-media, care sunt mijloacele lingvistice care indică o degradare a caracterului penal, indiferent de gen? Este existența lor motivată de gen?

3. Este genul dublat de orice altă variabilă care pare să contribuie la degradarea infractorilor?

4. Există diferențe vizibile între reprezentările infractorilor în măsura în care portretul lor este în discuție?

5. Este degradarea mass-media dublată de opiniile terțelor părți (martori, vecini, etc) cu privire la infractorii de gen feminin? Dacă da, cum se cuantifică la percepția deja negativă?

1.7 Semnificația studiului

Importante studii mass-media au fost publicate în ultimii 23 de ani, care au încercat să surprindă elementele esențiale din mass-media românească. Coman (2001), Dobrescu și Bârgăoaru (2002), Cotrău (2003), Ruști (2005), Roventă-Frumușani (2005), Preda (2006) au acoperit zone diferite ale mass-media, începând de la diseminarea tehnicii de scris până la identificarea ideologiei din spatele textelor mass-media ca în Zeca Buzura-(2009). Cu toate acestea, mass-media a fost analizată ca un fenomen în sine, și nu prin raportare la alte domenii care ar putea crește gradul de semnificație pentru public sau gradul de importanță și relevanță pentru cei interesați de fenomen. Au fost făcute încercări (la conferințe academice și lucrări ale conferințelor), pentru a pătrunde adânc în mesajele mass-media și comparații au fost făcute între mediul mass-media românesc și cel englezesc.

1.8 Domeniul de aplicare și limitele studiului

Datorită multelor aspecte pe care cercetarea mea le acoperă, concluziile s-ar putea dovedi fructuoase pentru oamenii de știință și cercetătorii mass-media deoarece acestea reprezintă două domenii majore de interes (studii de gen și studii de mass-media). În al doilea rând, s-ar putea adresa studenților care fac primii pași în studiile sociale sau tuturor celor interesați de evoluția mass-media și de reflectarea anumitor categorii sociale (infractori în cazul meu) în ziare.

Deși adresabilitatea ei poate fi transferată la categorii mari, există o mențiune care ar trebui să fie clară de la bun început: studiul se referă doar la un singur caz și nu are nici o intenție de a pretinde extinderea rezultatelor la toate cazurile raportate în ziarele românești. Deși este o limitare a acestui studiu, este corect să nu se pretindă generalizări pentru toate cazurile similare, deoarece în acea situație interpretări eronate ar putea apărea. Nu în ultimul rând, adresabilitate sa este restrânsă doar la mediul românesc, cu scopul de a identifica o

posibilă modalitate de abordare a infractorilor români din presa românească de înaltă calitate. Cu toate acestea, cercetarea mea ar putea fi extinsă în continuare la mai multe cazuri care ar putea permite extragerea unor reguli pentru reflectarea infractorilor de gen masculin și de gen feminin, și s-ar putea să fie continuat cu o comparație între cazuri similare din mediul românesc, englezesc și francez.

1.9 Structura și organizarea tezei

Teza este structurată în cinci capitole, fiecare dintre ele având de-a face cu aspecte specifice ale cercetării. Capitolul I este capitolul introductiv în care ipoteza de cercetare este prezentată și clarificări sunt oferite în ceea ce privește intențiile mele pentru această cercetare. Capitolul II reprezintă fundamentul teoretic pe care îmi bazez cercetarea și unde clarific conceptele și definițiile preferate ale acestor concepte. Capitolul III conține metoda de analiză pe care o propun pentru cercetarea mea pe care am justifica-o și unde am oferit dovezi puternice pentru fiecare alegere pe care am făcut-o. Capitolul IV constă în analiza mesajelor mass-media în conformitate cu criteriile prezentate în capitolul III și, în mod natural concluziile mele. Capitolul V este capitolul de concluzii în care, pe baza analizei din Capitolul IV, detaliez rezultatele cercetărilor mele. Nu în ultimul rând, Anexa este depozitarul tuturor articolelor care au fost analizate în această cercetare.

1.10 Corpus-ul

Având în vedere interesul meu pentru observarea diferențelor de reprezentare între infractorii de gen masculin și de gen feminin, am decis să aleg un ziar de calitate, Adevărul, care acordă o atenție pronunțată incidentului în care doi criminali de gen diferit sunt aparent la fel de implicați. Articolele au fost alese în funcție de criteriul proximității temporale (cât mai aproape posibil de ziua incidentului) și, dacă este posibil, numere consecutive. În mod ideal, mi-ar fi plăcut ca articolele să fie scrise de un singur autor, dar, din păcate nu a fost posibil, prin urmare, a trebuit să renunț la decizia mea de a analiza articolele unui singur jurnalist. Aș fi optat pentru un singur autor pentru un tip de ziar, datorită faptului că, în acest fel, articolele nu ar fi fost redundante, și ar fi oferit un sentiment de continuitate în prezentarea faptelor. De fapt, în articolele pe care le-am ales, din cauza acestui motiv, am observat informații redundante, chiar contradictorii (a se vedea capitolul IV pentru exemple și clarificări).

1.11 Incidentul analizat

În scopul de a demonstra justetea ipotezei mele și intenția mea imparțială, deja menționată, de a descoperi reprezentări discriminatorii în uz, am ales pentru cercetarea practică un caz în care atât un bărbat cât și o femeie (de fapt, un tânăr și o tânără, în calitate de reprezentanți ai celor două genuri) au fost implicați aproape la fel într-o crimă pentru a aștepta un tratament și o reprezentare egale din partea producătorilor de știri. Incidentul care s-a încheiat cu uciderea unui lider țigan de către doi studenți de la medicină a fost cel mai fierbinte subiect al mass-media pentru o perioadă lungă de timp, suficient pentru cei doi probabili criminali să li se facă portrete complete în mass-media locală și națională. Identificarea scopului crimei, a adus în atenția publicului o multitudine de probleme, altfel ignorate, care au fost descoperite în acest caz și care vor fi tratate în capitolul IV.

Consider că aceasta este momentul potrivit pentru a motiva utilizarea termenului *infractor* în contextul cercetării mele. Simt că această clarificare este necesară pentru o mai bună explicație a lucrării mele și pentru cititorii mei. Prin *infractor* înțeleg orice persoană care încalcă legea, indiferent de faptele de care el/ ea se face vinovat/ă. Criminalii, în cazul meu, sunt în primul rând infractori, deoarece aceștia încalcă legea prin uciderea lui Trifu Schroth. În același timp, ei sunt criminali, dar eu am preferat termenul "infractori" în titlul cercetării mele ca o indicație a gradului de conștientizare că discriminarea între bărbați și femei nu este manifestă numai în cazul criminalilor, ci în cazul infractorilor în general.

1.12 Concluzii

În acest capitol am evidențiat principalele elemente ale tezei mele. Am introdus ipoteza cu întrebările care-i stau la bază, metodele de cercetare, incidentul pe care l-am ales pentru a ilustra ipoteza mea, structura lucrării și limitările inevitabile ale studiului.

CAPITOLUL II – DEVIEREA INFRAȚIONALĂ MEDIATĂ CULTURAL. O PERSPECTIVĂ JURNALISTICĂ

2.1 Devierea infrațională: introducere

Devierea infrațională este o *realitate* de netăgăduit a cărei existență este demonstrată de furturi, spargerii, atacuri și crime care sunt comise. Italicizarea cuvântului *realitate* se face în contextul cercetării mele care se concentrează pe reprezentarea devierii infraționale în

ziare. Reprezentarea realității presupune lecturarea de către jurnalist și transformarea ei într-o știre, desigur, conform unor reguli mass-media prestabilite. În această transformare eu presupun existența discriminării și a prejudecăților care pot apărea între infractorii de gen masculin și feminin.

În mod clar defavorizați, infractorii, catalogați în conformitate cu această categorie, suferă o a doua catalogare dictată de gen care se crede că evidențiază părtinire în reprezentarea de gen infracțional. Prin urmare, atunci când bărbații atacă, iau cu asalt, sau chiarucid, victima fie "a cerut-o" (care pune vina pe victimă și ia responsabilitatea faptuitorilor) sau "a existat un conflict mai vechi între victimă și făptuitor"; în timp ce, atunci când o femeie atacă, ia cu asalt sau ucide, ea îl ucide pe cel căruia îi datorează statutul (crime pasionale), sau poate avea probleme mentale grave. Prin urmare, cred că (și voi reveni la acest subiect mai târziu), prin atacarea sau uciderea cuiva, un bărbat este judecat numai pentru faptele sale, în timp ce o femeie este judecată pentru a fi femeie, din moment ce ea poartă caracteristicile "dependentă de sex", "nebunie", "iresponsabilitate".

2.1.1 Devierea infracțională: definiții, istoric

În ceea ce privește analiza devierii, aceasta este văzută fie ca individuală (creată de resorturi interioare când vina este ușor de identificat într-o persoană) sau socială (Davis și Stasz, 1990, 39) (declanșată de clasa socială, educație sau nedreptăți de gen, când vina are un caracter difuz). Sutherland (1924, citat în Davis și Stasz, 1990, 37), crede că devierea este "un comportament învățat", cu alte cuvinte copiat din mediul social restrâns sau lărgit. Ceea ce mărturisește Sutherland de fapt este că infracțiunea este o componentă iminentă a unei societăți dezorganizate, în care infracțiunea este de fapt simptomul său. În abordarea lui Sutherland, responsabilitatea personală este mult diminuată deoarece se pare că societatea este considerată mult mai responsabilă pentru faptele umane decât indivizii înșiși.

Mai mult decât atât, Davis și Stasz (1990, 56), postulează "Teoria reacției sociale", care susține că pedeapsa și excluderea "marchează anumite persoane și grupuri ca fiind exterior". Opinia lui Sutherland subscrie la ideologia marxistă, care dă vina pe societate și nu pe individ pentru eșecuri și abateri. Deși bine argumentat, și în mare măsură acceptat, consider că indivizii, în ciuda sistemelor sociale rigide, au o responsabilitate în ceea ce privește comportamentul lor social. Este adevărat că oamenii din clasele inferioare se simt defavorizați, neglijați, ignorați, dar, decizia de a ataca pe cineva este personală și este făcută,

în cele mai multe cazuri, voluntar. Cu toate acestea, ideologia socială actuală nu preferă să trateze persoanele ca și cazuri cu date separate, ele sunt prezentate ca parte a unui fenomen extins din care acesta este doar un caz. Refuzul tratamentului individual pentru fiecare caz este recunoașterea poziției confortabile pe care tratarea claselor sociale ca întreg o pot conferi claselor conducătoare.

2.1.2 Patologia și tratarea medicalizată al devierii

Când a fost arătată cu degetul, societatea a încercat să găsească răspunsuri cu privire la ceea ce determină oamenii să devină devianți. Și răspunsurile nu s-au lăsat așteptate prea mult. Răspunsul societății la deviere este medical, refuzând orice responsabilitate pentru ea. Bolile mentale par a fi explicația pentru deviere, dar acoperă doar o parte din devianți, și anume, femeile. Devierea bărbaților este de-medicalizată. Probabil, pornind de la fragilitatea, nervozitatea lor, infractorii de gen feminin sunt ușor catalogați ca având tulburări patologice. În același fel, Davis și Stasz (1990, 16) consideră că devierea a fost "medicalizată", în sensul că infractorii sunt considerați a fi devenit "bolnavi", sub influența unor factori externi. Această boală, după cum susțin Davis și Stasz (1990, 216), este tratată prin control de corijare care delimitează și restrânge drepturile sociale și personale ale devianților ". În mod similar, Braithwaite și Daly (1994, 190) accentuează ideea de medicalizare a violenței care, în cazul femeilor, este văzută ca patologică "unele femei pot prezenta aceste calități masculine, dar comportamentul lor ar fi probabil interpretat ca patologie". Nu departe de ideea lui Davis și Stasz " este Garland (1985, 67), care, în cartea sa "Pedeapsă și Bunăstare" consideră că devierea infracțională facilitează controlul indivizilor prin separarea lor clară și facilă în categorii, prin urmare, ușor manipulabile:

"Persoanele deviate devin fixe, incontestabil un lucru sau altul, și, prin urmare, mai ușor de gestionat. Aceasta îi plasează într-o poziție de a fi cunoscut și previzibil, conectați în mod corespunzător cu instituții, fie sociale sau penale - "sub control".

Devierea agresivă la femei este, de obicei, legată de secrețiile lor biologice sau stări: menstruația și isteria care implică fie date biologice sau tulburări psihologice, amândouă indicând o lipsă clară a responsabilității și a conștiinței de sine din partea femeilor. Există totuși o opinie contrară care susține că agresivitatea nu este în mod regulat o caracteristică feminină care transformă orice act de agresiune din partea unei femei într-o încălcare a unei definiții stereotipe sacrosante a unei femei. Astfel de incidente nu se încadrează în mod clar în

"normele culturale de inteligibilitate" (Butler, 1990: 145), care, prin urmare, conduc la o scădere a conformității cu stereotipul, fiind astfel atribuite "identități de gen nepotrivite sau neinteligibile" Ehrlich (2007, 453), Capps (1999, 83-100). Mai mult decât atât, femeile sunt considerate cauza devierii bărbaților, care reprezintă un scut de protecție pentru bărbați și o situație agravantă pentru femei.

Pe de altă parte, agresivitatea la bărbați este văzută ca regulă, "fiind tipic masculină" (Cameron, 2007: 24), ceea ce face ca bărbații să rămână în stereotip și să-l perpetueze. Prin urmare, nu este întâmplător că mass-media face uz de "sisteme diferite de referință" (Goddard și Mëan -Patterson, 2006: 34) pentru bărbați și femei, în general, și pentru infractori de gen masculin și feminin în special.

2.1.3 Mass-media este părtinitoare? Jurnalistii între etică și public

Pentru început, mass-media în general sunt instituții a căror existență este justificată de dreptul cetățenilor de a fi informați și ținuți la curent cu cele mai recente evenimente. Mai mult decât atât, mass-media este o condiție fundamentală pentru controlul abuzurilor statului și politicului împotriva oamenilor, ceea ce le dă jurnaliștilor dreptul de a fi numiți "cainii de pază ai democrației". Aceste date justifică existența mass-media, atâta timp cât mențin același scop inițial și aceeași atitudine față de public și trusturile mass-media. Cu toate acestea, interesul a luat locul intențiilor laudabile și s-a susținut că mass-media s-a transformat într-un observator servil al indicațiilor manageriale și / sau politice. Abaterea de la obiectivele inițiale și situația actuală au fost supuse unor analize amănunțite care au evidențiat derapajele mass-media (Fairclough, 1995: 553-68; Belsey și Chadwick, 1995: 112; Randall, 1996: 20- 24; O'Sullivan și Jewkes 1997: 1-3; Briggs, și Cogley, 1998: 5; Langer, 1998: 13; Jones și Jones, 1999: 73; Keeble 2001: 2). Motivele derapajului au fost identificate în dorințele și intențiile "proprietarilor", "teama, justiția, timpul și spațiul" jurnaliștilor (Keeble, 2001: 2), care acoperă cele mai multe dintre elementele care influențează producția mass-media. Departate de a fi un proces de intenție, eu încerc doar să identific procesele care premerg și stau la baza producției de știri, dezvăluind uneori metode și mijloace de manipulare prin impunerea ideologiilor celor aflați la putere.

Într-o încercare de a controla răspândirea derapajului, etica mass-media s-a transformat într-un dispozitiv de reglementare care prevede ceea ce un journalist poate sau nu poate face. Cel mai adesea, etica se referă la aspectele morale pe care jurnaliștii ar trebui să le

aibă în vedere atunci când se ocupă cu probleme sensibile (afacerile internaționale, relațiile etnice, etc) care ar putea afecta atât participanții cât și publicul. Keeble (2001: 2) leagă etica de adevărata posibilitatea de a alege subiectele și modurile de a face referire la ele, deducând că etica este născută moartă, deoarece ordinea de zi este în cea mai mare parte impusă (de către editori și proprietari) și nu aleasă de bunăvoie (de către jurnaliști). Pe de altă parte, Edgar (1995: 112) leagă etica de morală și obiectivitate, declarând că etica este respectată cu condiția ca veridicitatea evenimentului să fie păstrată. Poate nu surprinzător, atât Keeble cât și Edgar leagă etică de statutul jurnalistului, care, sub presiune ar putea lăsa deoparte toate problemele etice, și de morală pe care le percep ca un ultim obstacol împotriva reprezentării părtinitoare. Etica se referă deasemenea la drepturile persoanelor care, la alegere sau întâmplător, devin atracții principale, în telejurnal sau în ziare. Problema este în joc atunci când, vinovat sau nu, aceștia sunt atacați violent în intimitatea lor de dreptul mass-media de a menține publicul informat.

2.1.4 Vinovatul mass-media: Ideologia

Sparks (1992: 88) susține că mass-media nu este altceva decât un "instrument" al ordinii sociale dominante "reproducând valori hegemonice, stereotipuri și denaturând realitatea problemei infracțiunii - aici publicul este construit ca receptor pasiv al mesajelor ideologice ale unui consens autoritar". Intens discutată și acuzată de crearea unor planuri subversive ascunse pentru cei puternici și împotriva celor lipsiți de putere, ideologia coagulează reprezentări sociale care formează realitatea sub formă de informații furnizate de către mass-media. Eu cred că este necesar să explic ceea ce am vrut să spun prin "planuri subversive ascunse". Astfel, justificarea pentru "ascuns" este că, deși omniprezente, ideologiile nu sunt structuri vizibile și ușor de înțeles pentru toți membrii societății. "Subversiv" se datorează în principal dificultății de a o cuprinde și de a înțelege dacă aceasta servește scopului cuiva sau nu. În ceea ce privește trăsătura "subjugatoare", ideologiile, prin puterea lor socială, devin mult mai puternice decât inițiatorii lor pe care îi controlează, fără să mai vorbim de ținta lor, populația în totalitate.

2.2 Genul și caracteristicile sale

Synnott (1993: 41) își exprimă opiniile atunci când afirmă că: "Genul, prin urmare, nu este pur și simplu o chestiune de biologie, dar este amestecat cu noțiuni de cosmologie, număr, unitate, direcție, mobilitate, stare, culoare, moralitate și formă. Genul se leagă de tot, iar totul este gen". Ideea lui Synnott este susținută de Giddens (citat în Wodak, 2007: 3), care

pretinde că "sexul se referă la diferențele biologice și anatomice dintre femei și bărbați, în timp ce genul se referă la diferențele psihologice, sociale și culturale dintre bărbați și femei". Spre deosebire de sex, genul este "o realizare" sau "ceea ce cineva face" nu "ceea ce este" în conformitate cu Eckert și McConnell-Ginet (2003). Afirmăția lor este una foarte puternică, deoarece desparte perechea "sex și gen". Ei susțin că sexul este o categorie naturală, de necontestat în caracterul său fiziologic, în timp ce genul este dobândit permanent, negociat, contestat, variabil, ceea ce îl face greu de clasificat. Ei susțin că "genul este un set de practici prin care oamenii construiesc și susțin identități, nu numai un sistem de clasificare a oamenilor" (318). Cu alte cuvinte, genul nu este în întregime pre-determinat, este un sistem mai degrabă deschis, care, în funcție de factorii interni și externi, va avea diferite caracteristici. Limba, cultura, vârsta, educația, etc și, desigur, sexul contribuie la formarea genului.

Pe de altă parte, Günter (1998: 153) subliniază "comportamentul social învățat" de gen, și anume achiziționarea prin imitație a ceea ce este văzut ca femeiesc și bărbătesc, ceea ce înseamnă că cineva nu se naște femeie sau bărbat, în afară de dovezile strict biologice, ci că ei devin femei și bărbați din punct de vedere social (Aitchinson, 1992; Eckert & McConnell-Ginet, 2003: 5; Tannen, 2008: 15; Coates, 1998: 136; Graddol & Swann, 1995: 8). Cu mult timp înainte, o declarație similară a fost făcută de către Simone de Beauvoir (citată în Graddol & Swann, 1995, 8), care a susținut că "Nimeni nu se naște, ci mai degrabă devine femeie". În acest context, genul ar putea fi asimilat cu conceptul de "habitus" (Bourdieu, 1997: 192), care pretinde că habitusul este "un set de credințe și dispoziții pe care o persoană le dezvoltă ca rezultat al experienței lui / ei acumulate într-un anumit loc în societate ". Genul este, așadar, un habitus care se învață prin expunere, prin învățare și prin acțiune / imitație.

Prin utilizarea unui concept similar, dar cu un alt nume, Graddol și Swann (1995: 141), Uhlmann și Uhlmann (2003: 94) introduc termenul de "ideologie de gen" pe care o definesc ca "imagini dominante ale feminității și masculinității, care încurajează atât femeile cât și bărbații să caute satisfacție prin conformarea la normele stabilite de gen ". Similitudini flagrante sunt observate între Günter și opiniile lui Graddol și Swann, care se concentrează pe caracterul lingvistic "imitativ" și social al genului, care se suprapune sexului. Cu alte cuvinte, să fii bărbat sau femeie este văzut ca un "act de identitate" (Hudson, 1996: 12), prin care bărbații și femeile semnaleză, pe de o parte, gradul de conștientizare al apartenenței la o

categorii și, pe de altă parte, comportamentul lor (lingvistic sau social), în conformitate cu categoria socială din care fac parte:

"Femeile și bărbații, fetele și băieții sunt tratați diferit în mod sistematic; ei au experiențe diferite, la școală, la locul de muncă și la domiciliu; ei fac lucruri diferite și diferite lucruri se așteaptă de la ei "(Graddol & Swann, 1995: 8)

Prezentată ca o abordare inovatoare, CDA (Analiza discursului critic) se dovedește o abordare mai mult literară, lipsindu-i o analiză mai precisă și un cadru de interpretare. Cu toate acestea, scopurile declarate sunt "de a demasca știrile aparent obiective, de a demistifica distorsiunile care ar trece neobservate, fără o astfel de analiză" Schroder (1998, 549). Ca părinte al CDA, van Dijk (1985b), (1988), se concentrează pe furnizarea unei chei pentru înțelegerea structurii știrilor mass-media și consideră că fenomenul de manipulare are o natură dublă; pe de o parte, manipularea este socială, deoarece ea presupune "interacțiune și abuz de putere" și pe de altă parte, este cognitivă pentru că, în primul rând, manipularea se bazează pe procese mentale și în al doilea rând, pentru că este transmis prin texte, discursuri și mesaje.

2.3 Concluzii

În acest capitol teoretic m-am concentrat pe două concepte majore; pe de o parte, a existat conceptul de "criminalitate / deviere", și, pe de altă parte, a fost conceptul de gen. Pentru primul concept am analizat teoriile despre deviere, cu scopul de a descoperi ce este devierea și modul în care este percepută în comunitate și în mass-media. În al doilea rând, m-am ocupat de gen a cărui natură, structură și variație au dat naștere la o literatură enormă. Interconectarea limbajului, gândirii și cogniției sociale pentru înțelegerea conceptului de gen a fost un proces complex, dar la fel de necesar pentru cercetarea mea.

CAPITOLUL III. METODOLOGIA CERCETĂRII

3.1 Metodologie

Informațiile cu privire la context, la răspunsul imediat al mass-media, la participanții la incident, reprezentarea incidentului de către cotidiene, autorii, terții, răspunsurile publicului, analiza de conținut, denumirile, adjectivele categorice, verbele active și statice, repetiția, și multe altele vor culmina cu analiza propriu-zisă a articolelor mass-media, cu accent pe reprezentările discriminatorii ale infractorului feminin, spre deosebire de reprezentările mai blânde ale infractorului de sex masculin.

CAPITOLUL IV. STUDIU DE CAZ

4.1 Introducere

Acest capitol va consta din aplicarea metodelor hotărâte în capitolul privind metodologia. Criteriile vor fi luate unul câte unul și argumente vor fi aduse la sprijinul lor. Incidentul analizat va fi prezentat pe larg deoarece toate eforturile sunt puse într-o conturare a portretelor ucigașilor după cum acestea au fost construite în Adevărul.

4.2 Portretele mass-media

Reprezentarea ambilor ucigași, a victimei și a familiilor lor este considerată vitală deoarece portretul ar putea fi edificator pentru clarificarea cazului pentru cititori. Mai mult decât atât, portretele ar putea dezvălui unele date care ar putea explica acțiunile sau gândurile celor implicați. Portretele oferă audienței motive de a deduce și de a încerca să explice pentru ei înșiși ceea ce s-a întâmplat. În acest caz particular, portretele ucigașilor includ detalii despre educația lor, statutul familiei, situația financiară, caracter, motivație și reacții din timpul și de după comiterea crimei. Victima este descrisă prin averea sa (el a fost unul dintre cei mai bogați reprezentanți ai comunității țigănești locale), precum și prin statutul său social. În al doilea rând, victima și criminalii au fost caracterizați de familiile lor, prieteni, colegi, avocați și comunitatea locală. Tot ceea ce a fost spus s-a vrut să sublinieze anumite caracteristici ale celor implicați, cu scopul de a orienta înțelegerea publică a evenimentului.

4.2.1 Prescripția rolurilor de gen. O abordare sociolingvistică a rolurilor de gen în acest caz de crimă

O interesantă punere în scenă a rolurilor tradiționale de gen a fost reflectată în mass-media (Adevărul, 12 October 2009) într-o caricatură a ceea ce a fost menit să fie o căsătorie. Pe scurt, s-a afirmat că Sergiu Florea a cerut-o de nevastă pe Carmen Bejan și se pare că răspunsul ei a fost "da". Jurnaliștii au acordat atenție acestui eveniment pe care l-au interpretat ca pe o păcăleală, având în vedere situația și circumstanțele propunerii. Dacă în alte articole jurnaliștii perpetuează în tăcere rolurile tradiționale de gen din societatea românească, în acest caz, ei informează publicul în mod deschis despre reiterarea unei astfel de situații tipice: cererea în căsătorie a femeii. Jurnaliștii merg chiar mai departe și intitulează articolul "Inel de nuntă pentru crimă", informând publicul cu privire la armistițiul pe care Sergiu Florea i-l oferă lui Carmen Bejan. Subtitlul articolului "Strategie: Sergiu o cere pe Carmen, cu condiția ca ea să accepte că a ucis" este un indicator clar pentru public asupra situației în care propunerea a fost făcută și a condițiilor în care acest lucru s-ar putea întâmpla de fapt.

Pe de altă parte, Sergiu Florea este un om care a fost crescut într-o cultură în care bărbații cer în căsătorie, cu alte cuvinte, în care bărbații decid care este momentul potrivit pentru a formula cererea în căsătorie. Deși judecat pentru crimă, Sergiu Florea, împuternicit de tradiție, decide că acesta este momentul potrivit pentru a formula cererea, dar nu pe gratis. Cererea sa are un preț pe care Carmen Bejan trebuie să-l plătească: să recunoască că a ucis, ceea ce ar implica schimbarea încadrării lui Sergiu Florea din ucigaș în complice. În mod similar, Carmen Bejan acceptă de bunăvoie rolul pe care societatea i l-a conferit, pentru că se pare că ea încă mai crede în basme în care prințesele sunt cerute în căsătorie, unde visul lor devine realitate și viața lor capătă un nou sens. Se pare ca ea a așteptat acest moment, de vreme ce, la tribunal, sub presiunea procesului, și în schimbul recunoașterii crimei, Carmen Bejan spune "da". Și, ca o dovadă a acceptului ei, ea recunoaște că l-a ucis pe Trifu Schroth. Acest articol este interesant sub aspectul reprezentării rolurilor tradiționale care le sunt atribuite bărbaților și femeilor în societate. Cererea și acceptarea cererii sunt situații bine definite și tradițiile sunt respectate chiar în locuri și situații mai puțin obișnuite: într-un proces la tribunal. Este totuși de remarcat atitudinea lui Sergiu Florea, care pune interesul său, acela de a fi condamnat în calitate de complice, deasupra interesului iubitei lui sau a cuplului lor. Este atitudinea unui bărbat care se plasează pe o poziție superioară iubitei lui, care, în cele din urmă, nu pare să fie mai apreciată. La fel de interesantă este atitudinea lui Carmen Bejan, care demonstrează o lipsă totală de respect pentru sine și care acceptă în schimbul propriei sale libertăți propunerea misogină a iubitului ei. În ceea ce privește poziția sa, cred că acest lucru ar putea indica un defect de educație datorat apartenenței sale la acea comunitate religioasă și socială. De aceea, consider că ea este doar o victimă socială a unui sistem în care feminitatea este inferioară masculinității și unde femeile trebuie să plătească prețul pentru că s-au născut de sex feminin.

4.2.2 Tipuri de agenție

- Agenție negată de sine - acesta este cazul lui Carmen Bejan, care în lipsa unor avocați buni, pune la cale propria ei strategie care constă într-o acuzare publică a iubitului ei pentru ceea ce s-a întâmplat. Ea reduce participarea ei prin adoptarea rolului unei fete nevinovate, exploatate sexual de prietenul ei. Ea crede că această metodă o va ajuta să scape de o pedeapsă aspră și de oprobriul public pentru faptele sale.

- Agenție negată de altcineva

a. În cazul lui Sergiu Florea, agenția nu este negată personal. El îi lasă pe alții să susțină că implicarea sa este ne semnificativă. Primul care îi neagă agenția este tatăl lui Sergiu Florea, care, deși nu cunoaște evenimentele, pretinde că citește nevinovăția pe fața fiului său. Ceea ce vede este suficient pentru el ca să pretindă o implicare minimă a fiului său în crimă.

b. În cazul lui Trifu Schroth, agenția este negată de familie care preia sarcina de a vorbi în numele persoanei decedate. Portretul pe care familia îl oferă despre Trifu Schroth este unul care se încadrează în limitele naturalului, plăcându-i ceea ce este frumos (fetele). Agenția este intenționat negată, cu scopul de a ascunde faptul că Trifu apela la serviciile prostituatelor. În mod similar, agenția este complet negată de către văduva lui Trifu Schroth care nu aduce în discuție scopul vizitei soțului ei în căminul studentesc. Negarea agenției este folosită ca o strategie de combatere a oprobiului public și poate fi un semn de speranță pentru Sergiu Florea. În ceea ce-l privește pe Trifu Schroth, deși mort, reputația sa este importantă pentru comunitatea de țigani pentru care Trifu a fost un model și un simbol. Acceptarea agenției ar însemna o încălcare conștientă a legilor morale din comunitate și un exemplu moral prost pentru tineri.

4.2.3 Exacerbarea iubitului - o ilustrare a apelativelor

Primul element important este dezechilibrul cantitativ dintre șirurile de referință a lui Carmen Bejan și Sergiu Florea. În mod evident, un șir mai lung de referință sugerează un interes mare pentru acea persoană și un accent mai mare pus pe el / ea. În acest caz, Carmen Bejan, deoarece ea primește mai multă atenție, pare a fi cel care atrage mai mult interesul jurnaliștilor și implicațiile care pot lua naștere în public ar putea fi diverse: de la evidențierea activității ei de prostituție până la a fi considerată singurul criminal.

În al doilea rând, Carmen Bejan este prezentată în patru ipoteze diferite: studentă, elevă, fată, femeie tânără. Variația, uneori surprinzătoare, arată un statut incert, care permite jurnaliștilor să adopte o poziție superioară în raport cu ea. Dimpotrivă, Sergiu Florea este fie Sergiu Florea sau iubitul lui Carmen Bejan. Repetarea cuvântului "iubitul" scoate în evidență mai mult poziția lui de iubit decât poziția lui de criminal. Tratamentul dezechilibrat este evident în absența termenului "iubită" din șirul de referință al lui Carmen Bejan. Mesajul care este de fapt transmis este că ea este criminalul în timp ce el este doar iubitul ei, care nu este în întregime nevinovat, dar accentul este plasat în altă parte. Faptul că el este iubitul pare să-l plaseze în afara incidentului sau să arunce vina asupra ei. Relația sexuală a lui Carmen Bejan

cu victima pentru bani, deși are loc la sugestia prietenului ei, o transformă într-o "prostituată", într-o "curvă".

Fără a avea vreo intenție de generalizare, simpla analiză a șirului referențial al celor doi criminali în poziții similare, implicați în același caz, beneficiază de un tratament mass-media diferențiat din partea unui jurnalist de sex masculin. Aceasta este numai o situație care pare să fie în concordanță cu ipoteza mea conform căreia, în situații similare, femeile infractor suferă discriminare mass-media, care este de fapt extrem de influentă ca să contureze opinia publică cu privire la criminali.

4.2.4 Preferința pentru "fete bune"

Dupa ce am citit mai multe articole despre acest caz de crimă, am ajuns la concluzia că cele mai multe articole încearcă să prescrie comportamentul fetelor / femeilor. Aparent, idealul societății este ca o femeie sau fată să fie "bună". În dorința mea de a înțelege ce înseamnă "bună" de fapt, am acordat atenție la ceea ce a fost considerat ca fiind acceptabil, ca făcând parte din categoriile acceptate social. Punctajul cel mai mare (de 2 ori pe articol) este caracteristica "cuminte", ceea ce sugerează o persoană care se încadrează în limitele unui comportament acceptabil, fără exagerări, dar în cea mai mare parte controlabil. Deși nu este exprimat în cuvinte, cineva care nu este "cuminte" nu se va bucura de acceptarea socială de care se bucură o persoană cuminte. Al doilea pe lista, dar cu un scor egal (de 2 ori pe articol) este "liniștită", înțeles ca opusul lui "agitat", care este o caracteristică puțin acceptată. Dar, poate cea mai interesantă caracteristică este "retrasă", care evidențiază caracteristicile aproape monastice, care sunt apreciate la fete și femei. A pune semnul de egalitate între o fată / femeie care trăiește în societate și o călugăriță este, cred eu, împingerea limitele comportamentului general acceptat într-un punct de la care puține femei ar putea fi considerate "bune". Nevoia de a impune reguli subliniază societatea patriarhală care reglementează comportamentul femeilor până la problemele cele mai intime. Concluzia logică care poate fi trasă de aici este că cele care nu sunt "cuminți", "pașnice", "retrase", sunt niste paria pe care societatea refuză să le accepte. În ceea ce o privește pe Carmen, ea a fost "o fată bună" până ce a început să agațe bărbați pe stradă pentru a câștiga niște bani. În acel moment, ea a încetat să mai fie o "fată bună" și s-a transformat în opusul care își merită pedeapsa pentru faptele ei. Un alt detaliu surprinzător este că nu există nici o încercare de a prescrie caracteristica general acceptabilă pentru un bărbat / băiat. Publicului nu i se spune dacă Sergiu Florea este un băiat "bun", sau dacă este cazul ca un bărbat să fie așa, dar presupun că nu este, deoarece nu a fost

niciodată menționat. Condiționalitatea în ceea ce privește comportamentul femeilor este inevitabilă și se aplică în familie, între prieteni, între colegi, în ziare.

4.2.5 Categoriic vs. non-categoriic în abordarea criminalilor

După ce am extras principalele declarații din text, am observat că toate erau categorice subliniind faptul că autorul a prezentat datele ca fapte certe și care arată gradul de conștientizare a detaliilor fără să fi fost martor. Declarațiile categorice sunt menite să construiască o reprezentare coerentă a incidentului în mintea cititorilor. Declarațiile categorice nu permit nicio îndoială în ceea ce privește veridicitatea evenimentelor. Din toate declarațiile categorice în articol, cea care mi-a atras atenția este "Carmen l-a înjunghiat de trei ori". În cazul în care unele dintre afirmațiile sunt circumstanțiale, deductibile, sau chiar dovedite să fie astfel, această afirmație este o presupunere de o natură foarte gravă, care pune vina de a-l fi înjunghiat pe Trifu asupra lui Carmen Bejan.

Înțeleg că o declarație non-categoriică ar fi fost mai potrivit la momentul anchetei, deoarece vina lui Carmen Bejan nu a fost încă demonstrată în mod legal. Incluse ca informații categorice, cititorii le vor lua de bune și le vor considera valabile până când este dovedit contrariul. Declarații categorice despre Sergiu Florea au fost de asemenea incluse, dar niciuna dintre ele nu se referă la momentele esențiale din incident (de exemplu: El nu are niciun rol în prostituarea lui Carmen Bejan sau uciderea lui Trifu, ci numai în tranșarea cadavrului). Structura declarațiilor este destul de repetitivă [S + V] și este complet lipsită de orice element modalizant (adjectiv, adverb, etc).

4.2.6 Hotărâști pentru tine, sau alții hotărâsc pentru tine

Primul element care trebuie luat în considerare este reprezentarea lui Carmen Bejan, în măsura în care hotărârea ei sau a celorlalți asupra ei interesează. Se pare că există un fel de echilibru între acțiunile lui Carmen Bejan și ale altora asupra ei. Am simbolizat situațiile de "acțiune" cu [+ activ] și situațiile de "a fi influențat de" ca [+ pasiv].

Structurile pasive accentuează fragilitatea lui Carmen Bejan, indecizia, tratarea ca obiect de către ceilalți, lipsa ei de auto-control, faptul că se lasă manipulată. Cu toate acestea, în același timp, Carmen Bejan este prezentată ca inițiator care acționează pe cont propriu, în mod independent, deoarece nu există alte indicii ca ea să fie sub controlul prietenul ei. De exemplu, ea este responsabilă de acțiune, deși nu este cu adevărat câștigătoare. A încercat să

dea vina pe Sergiu, dar asta nu înseamnă că de fapt a reușit. Fie că reușește sau ratează nu mai este o chestiune de interes, deoarece dovedește că are voința de a încerca.

În același articol, Sergiu Florea nu este niciodată pasiv. Dimpotrivă, el este, aparent, inițiatorul întâlnirii sexual dintre Trifu Schroth și Carmen Bejan. Statutul său activ este de fapt o confirmare a teoriilor (vezi capitolul II), care susțin că violența masculină este normală. În concluzie, este de așteptat ca un bărbat să fie violent și este în mare măsură acceptat ca fiind posibil. Oarecum surprinzătoare este lipsa totală de structuri pasive, care subliniază poziția de inițiator și participant deliberat în conflict a lui Sergiu Florea. Mai mult decât atât, ceea ce se adaugă la valoarea activă a atitudinii lui Sergiu este tipul de verbe active pe care reporterul le-a ales pentru a descrie faptele lui Sergiu; să se năpustească asupra, să înjunghie, să boxeze, să arunce, să lovească; toate ilustrează un grad ridicat de violență orientată spre cineva care căuta plăcere, nu durere, fără nicio intenție de violență.

4.2.7 Metaforele prostituției

Metaforele sunt combinații de cuvinte, care sunt puse împreună cu scopul de a crea un sens nou, neașteptat, sau unul care câștigă conotații diferite față de cele obișnuite. Metaforele au fost analizate în domeniul mass-media și a rezultat că incidența lor în acest domeniu este foarte mare, datorată, probabil, faptului că mass-media își orientează limbajul către public.

(a) "Medicinistele apetisante" (The appetizing medicine students) → asocierea dintre termenul culinar [apetisant], care face parte din ariile lexicale a produselor alimentare, de gătit și mănâncare și studentele mediciniste se face intenționat, deoarece studentele la medicină sunt conotate cu unele atribute atractive, sexuale, care foarte probabil fascinează publicul cititor. Metafora își atinge obiectivul prin transmiterea sensului implicit de "prostituante" către public.

(b) "Să plătească prestațiile medicinistei Carmen Bejan" (To pay the service of the medicine student Carmen Bejan) → În acest caz, nuanța metaforică este pe [servicii] care, decontextualizate, ar putea sugera unele servicii inocente pe care Carmen Bejan le-a livrat clientului ei. În context, [Serviciile] sunt trimiteri nedeghizate la actul de prostituție al lui Carmen Bejan. Eu cred că autorul alege această construcție metaforică ca un mijloc mai bun de a sugera publicului său matur, prin urmare, informat, implicațiile reale ale [serviciilor].

CAPITOLUL V: CONCLUZII

5.1 Prezentare generală a ipotezei de cercetare

Consider că o re-enunțare a ipotezei de cercetare a acestei teze este absolut necesară, având în vedere faptul că sunt pe punctul de a trage concluziile. Prin urmare, mi-am bazat cercetarea pe afirmația că există un reflectare diferită în mass-media a criminalilor de gen masculin și feminin bazându-se pe criteriul de gen. Altfel spus, am emis ipoteza că genul este cel care construiește o anumită schemă de gen (feminin sau masculin) care trebuie aplicată. Întoarcerea spre o schemă de gen este, consider eu, inconștientă ceea ce dovedește natura ideologică a definițiilor de gen. Mass-media adoptă aceste definiții într-un proces de aliniere la conceptele culturale și le reiterează ca o confirmare a schemelor general valabile.

Pentru a ajunge la acest lanț logic, am subliniat faptul că limba funcționează prin intermediul unor categorii semantice care sunt activate prin identificarea de elemente cunoscute ca aparținând acestei categorii. Activarea este progresivă și multiplă, de la reporteri la utilizatorii finali. Clarificarea acestei relații a deschis posibilități pentru înțelegerea modurilor în care oamenii par să aibă o reacție similară sau să înțeleagă evenimentele în mod similar.

Impunerea de sens extern este o teorie care lasă la o parte pe nedrept fondul cultural comun împărtășit de către întreaga comunitate. Prin urmare, am declarat că mass-media construiește mesaje care sunt compatibile cu ideologia culturală locală / națională, reprezentarea de gen fiind parte din ea. Conformismul mass-media în construirea mesajelor este o necesitate, deoarece non-conformismul ar putea presupune o lectură greșită din partea cititorului, prin urmare, un eșec al scopului mass-media.

5.2 Răspunsuri la întrebările mele

În primul capitol, am conceput întrebările la care aș dori să găsesc răspunsul până la sfârșitul cercetării. Acum este timpul să mă întorc la ele astfel încât în felul acesta aș putea cristaliza concluziile mele. Voi lua întrebările în aceeași ordine în care au fost prezentate în introducere.

- a. Practicile mass-media adoptă opiniile discriminatorii la adresa femeilor în comparație cu bărbații, în acest caz particular?

În primul rând, am adus argumente puternice în sprijinul ideii că mass-media împrumută conceptele din mediul cultural, social, politic unde ele funcționează și oferă materializări ale conceptelor înapoi societății. În al doilea rând, am demonstrat că infractorea de gen feminin suferă o discriminare susținută pentru mai multe vine și din mai multe surse. Am arătat că ea este victima unei discriminări de a fi considerată și numită “prostituată”, pentru că l-a atras pe Trifu Schroth în camera de cămin (dacă ea nu l-ar fi ademenit, crima nu s-ar fi întâmplat), de a fi slabă, supusă, controlabilă. Aceste opinii discriminatorii nu au fost inventate de către jurnaliști, ele au preexistat în societate care creează cu generozitate modele pentru toate categoriile umane, și nu numai.

Un alt aspect edificator se referă la cine a discriminat-o pe Carmen Bejan. În acest sens, am subliniat faptul că ea a fost considerată răspunzătoare de către familia victimei, a fost suspectată de către colegii ei că ar fi parcurs un process de schimbare de dragul iubitului ei, care schimbare este reprobabilă. Mai mult decât atât, am subliniat faptul că mass-media și-a făcut o datorie morală din a demonstra că activitatea de prostituție a lui Carmen este rădăcina tuturor relelor, cel puțin în acest caz. Acest lucru s-a concretizat în articole lungi, în care prostituția în rândul studentelor, în general, și a studentelor de la medicină, în special, este prezentată ca o degradare fizică și morală (Sodoma și Gomora) a tinerei generații, care a găsit o soluție la problemele lor (lipsa de bani) în prostituție.

Dimpotriwa, am demonstrat că Sergiu Florea, complicele lui Carmen la omucidere, este scutit de orice referință umilitoare, fiindu-i oferit avantajul de a fi numit "iubitul". Am arătat că portretul lui Sergiu Florea este acela al unui afemeiat care are nevoie de bani pentru realizarea visului său: să-și cumpere o mașină. El este menționat pe scurt în scandalul de prostituție, dar lui nu-i este atribuit nici un rol serios de către mass-media, deși Carmen Bejan oferă argumente în acest sens.

Apărarea ipotezei mele este scopul meu principal, dar asta nu ar trebui să se întâmple în detrimentul adevărului, dovezilor și corectitudinii. Astfel, am arătat că, în articolele care îi descriu pe Carmen Bejan și Sergiu Florea, numărul de caracteristici este avantajos pentru Carmen Bejan, care pare să se bucure de o mai mare atenție din partea jurnaliștilor. Raportul de 6: 2 vorbește de la sine în ceea ce privește numărul de caracteristici. Când am adus în discuție cel de-al doilea criteriu (rolurile de gen), am stabilit că rolurile cele mai prescriptive sunt identificate în portretizarea lui Carmen Bejan (4 ipostaze), spre deosebire de Sergiu

Florea, care apare doar ca "factor de decizie" (1 hypostasis). După cum au fost extrase din articole, rolurile lui Carmen Bejan sunt: 1) tradițional feminin, 2) prostituată, 3) frumoasă, dar neajutorată, 4) dorește reconfirmare. Din nou, raportul de 4: 1 indică dincolo de orice îndoială că ea este forțată să se potrivească rolului de femeie neemancipată, tradițională, în subordinea bărbatul ei.

Nu în ultimul rând, am planificat să identific tipurile de agenție ale celor doi criminali. În acest sens, am intenționat să măsoz gradul în care ei se manifestă ca ființe autonome, conștiente de interesele lor și capabili să-și coordoneze acțiunile. După selectarea elementelor care au contribuit la conturarea tipului lor de agenție, am ajuns la concluzia conform căreia Carmen Bejan se încadrează în tipul de agenție " Agenție negată de sine ", în timp ce Sergiu Florea este mai aproape de un tip de " Agenție negată de altcineva ". Am înțeles agenția "negată de sine" ca o negare de a fi făcut ceva în mod conștient sau din inițiativa lui/ ei. Carmen pune autoritatea în afara centrului ei de decizie, spre deosebire de Sergiu Florea, care refuză să ia orice poziție, deoarece este de preferat ca el să tacă și ceilalți să vorbească. Efortul pe care Carmen îl pune în apărarea sa indică poziția inferioară în care ea se găsește, deoarece ea trebuie să demonstreze contrariul a ceea ce se pretinde. Dimpotrivă, Sergiu Florea menține o atitudine superioară, care îi conferă surprinzător șansa de a nu trebui să se apere. Cu toate acestea, tatăl său pretinde că a citit nevinovăția fiului său în ochii lui și în acest caz, suntem expuși la o agenție "negată de altcineva ", care îi este, totuși, favorabilă lui Sergiu.

Dovada esențială în sprijinul ipotezei mele a venit de la interesul mass-media față de aspectul și de îmbrăcămintea celor doi criminali. Din indiciile din articole, mass-media are drept scop construirea unui portret de prostituată pentru Carmen Bejan. Mi-am bazat ipoteza pe numărul de referințe textuale (7) și pe tipul de informații pe care le conțin: "ea s-a emancipat", "ea nu a mai venit în vacanță", "fuste scurte", "bluze decoltate ", " pantaloni scurți ", " rujuri ", " rimeluri ". Invers, Sergiu Florea a fost menționată de doar trei ori, care scot în evidență natura lui efeminată: "machiaj", "lentil de contact". În concluzie, pot pretinde cu siguranță că informațiile oferite cititorilor sunt duble pentru Carmen Bejan, în comparație cu Sergiu Florea, iar tipul de informații este compromițător pentru Carmen Bejan, care, judecând după descrierea mass-media, este mai apropiată de o prostituată decât pentru un student serios la medicină.

Consider că punctele cruciale în apărarea ipotezei mele au fost subcapitolele 4.7.3 și 4.7.3.1 unde am evidențiat diferențele majore dintre strategiile de numire adoptate de către jurnaliști. Pentru a detalia, apelativul dominant Sergiu Florea este identificat cu "iubit", în timp ce pentru Carmen Bejan este "studenta ucigașă". Și nu este numai faptul că cei doi criminali nu sunt tratați în mod egal, ci faptul că studenta Carmen Bejan este indicată direct ca fiind criminalul, sau principalul responsabil pentru crimă.

Am stabilit deasemenea că există o categorie de fete care sunt în mare parte preferate atât de societate cât și de jurnaliști; categoria este identificat ca "fetele bune" și jurnaliștii au un mare interes să sublinieze că studenta Carmen Bejan nu se înscrie în ea. Aparent, o categorie similară la băieți este inexistentă sau nu este preferată. Am arătat această situație ca fiind similară cu cele semnalate de teoreticienii de gen, care au pretins că fetele / femeile sunt preferate atunci când rămân în limitele controlabile impuse de tradiție.

Am fost intrigată de consecințele grave ale lipsei de structuri modalizatoare pe care mă așteptam să le găsesc în acest tip de articole. Așa cum am arătat deja, această absență dă naștere la o realitate posibilă care nu găsește o corespondență în întâmplarea reală. Cu toate acestea, valoarea ideologică a structurilor lingvistice nemoalizante este transmisă unui public care pune semnul egalității între adevăr și mass-media.

În subcapitolul "4.9 Povestea unei crime: subiectivitate și obiectivitate", m-am concentrat pe o problemă vitală în mass-media: acuratețea informației. Ceea ce am observat este faptul că informații cu privire la acest caz sunt în contradicție într-o asemenea măsură încât făptuitorii și circumstanțele sunt total diferite. Acest fapt pune cu siguranță la îndoială seriozitatea surselor media, a mesajelor și a interpretărilor. De aceea, eu cred că sunt îndreptățită în acest moment să pun o întrebare: cum poate publicul avea încredere în informațiile furnizate de un ziar care oferă cititorilor informații confuze, chiar contradictorii?

Am investigat, de asemenea, problema metaforelor care s-au dovedit a fi un domeniu prosper pentru prostituție. Numărul surprinzător de mare de metafore care vizează prostituția a indicat în mod clar că activitatea de prostituție a studenților de la medicină s-a transformat într-o vânătoare de vrăjitoare. Detalii sordide culminând cu declarațiile unor studenți cum că se simt nesiguri în cămin din cauza activităților de prostituție a studentelor este o demonstrație în forță a mass-media care a dovedit că incidentele locale pot fi transformate în probleme de interes național.

- b. Având în vedere caracterul creat al realității mass-media, care sunt mijloacele lingvistice care indică o degradare a caracterului penal, indiferent de gen? Este existența lor motivată de gen?

Înjosirea s-a dovedit a fi o problemă interesantă de studiat datorită mijloacelor generoase de exprimare a acesteia. Începând cu adjectivele calificative, continuând cu actele modalizante și cu distincția activ / pasiv, am descoperit mijloace interesante de utilizare a elementelor unei limbi pentru atingerea unui scop: injosirea unei femei pentru că este un criminal. Adjectivele calificative au indicat-o pe Carmen Bejan ca fiind slabă, manevrabilă, dar suficient de atractivă pentru a atrage bărbații în activitățile ei de prostituție. Structurile modalizante au demonstrat puterea incredibilă a mass-media de a transforma ipotezele în realitate pentru publicul lor. Carmen Bejan este doar o victimă a acestei puteri care judecă categorii, nu indivizi. Distincția activ / pasiv a adus și alte argumente în sprijinul ipotezei mele. Carmen Bejan este activă când se prostituează, fiind pe deplin responsabilă pentru faptele sale, dar pasivă, când este sub influența prietenul ei. Oricum ea este condamnată și se pare că vina morală prevalează din punct de vedere al importanței asupra vinei de a ucide pe cineva. Dimpotrivă, Sergiu Florea a fost scutit de scandalul public care a creat deliciul audienței. Nu că mass-media a negat contribuția lui la crimă. Nu, mass-media a recunoscut-o, dar Sergiu Florea nu a fost judecat în detaliu pentru simplul fapt că el este bărbat, prin urmare, este de așteptat ca el săucidă. Elementul surpriză a fost reprezentat de participarea egală a unei femei în această crimă și mass-media nu a ratat șansa de a o transforma într-o mega poveste.

- c. Este genul dublat de orice altă variabilă care pare să contribuie la degradarea infractorilor?

În ceea ce privește acest subiect, pot afirma, fără îndoială, că statutul social este variabila care transpare din portretele celor doi criminali. Luați separat, Sergiu Florea provine dintr-o familie cu potență financiară și poziții sociale respectabile pentru părinții lui. Faptul că tatăl său este preot și mama sa lucrează în Germania îi oferă lui Sergiu șansa de a avea doi avocați,

spre deosebire de Carmen, care, la un moment dat în cadrul anchetei, nu mai este reprezentată de un avocat.

Contrar, Carmen Bejan provine dintr-o familie cu putere financiară redusă; părinții ei cresc animale, pentru a plăti șederea ei în Timișoara. Dezechilibrul dintre ei este prezentat fără ocolișuri de mass-media, cu nici un alt scop decât acela de a informa publicul. Cu toate acestea, cred că există un motiv ascuns în spatele acest lucru și aceasta ar putea fi o explicație a motivelor care ar fi putut duce la această crimă. Mai mult decât atât, caracterul ei supus este de asemenea explicat prin felul în care ea a fost crescută, în timp ce sadismul lui este explicat prin proveniența lui dintr-o familie dezorganizată.

- d. Există diferențe vizibile între reprezentările infractorilor în măsura în care portretul lor este în discuție?

Am demonstrat în cercetarea noastră că, strict vorbind despre portrete, există diferențe clare între reprezentările celor doi criminali. Diferențele se referă la aspecte cum ar fi: preocuparea școlară, stabilirea de legături sociale, opinii despre probleme importante ale vieții, descrierea fizică și îmbrăcămintea. Scopul diferențelor este acela de a sugera că studenta Carmen Bejan nu reușește să îndeplinească criteriile sociale care sunt așteptate de la o femeie tânără.

- e. Este degradarea mass-media dublată de opiniile terțelor părți (martori, vecini, etc) cu privire la infractorii de sex feminin? Dacă da, cum se cuantifică la percepția deja negativă?

Am arătat de asemenea că numărul de citate (percepția altora despre ucigași) este dezechilibrat. Am explicat acest dezechilibru prin atenția deosebită pe care jurnaliștii au investit-o în găsirea a cât mai multe detalii posibile despre viața lui Carmen Bejan, care este prezentată prin ochii părinților, a foștilor colegi, a colegilor actuali, a vecinilor, spre deosebire de Sergiu Florea, care este văzut prin ochii tatălui său și a unui coleg.

5.3 Originalitatea cercetării

Așa cum am argumentat în introducere, această cercetare este, în măsura în care știu, puțin investigată în domeniul socio-lingvistic românesc. Fără a avea pretenția de a fi o

cercetare inovatoare, susțin că aceasta reprezintă totuși o contribuție importantă la înțelegerea felului în care mass-media se ocupă de chestiuni sensibile, cum ar fi problemele de gen. Mai mult decât atât, acest studiu nu este o simplă interpretare impresionistă a evenimentelor prezentate în mass-media, ci o rețea lingvistică întemeiată de elemente pe care le-am conceput pentru a oferi o explicație, dincolo de valoarea inițială a articolelor apărute pe această temă.

În al treilea rând, ea contribuie la identificarea unei prezentări generale a rolurilor de gen în societatea românească care transpar din portretele celor doi criminali. Supunerea general așteptată a femeii, comportamentul dominant al bărbaților ar putea fi un portret al societății românești tradiționale reale. Dar, acesta nu este obiectivul cercetării mele. Totuși, nu aș putea lăsa să-mi scape această oportunitate, fără a pretinde că aceasta ar putea fi o reprezentare în miniatură a societății largite.

În cele din urmă, susțin că această cercetare ar putea reprezenta un glosar de termeni în domeniul studiilor de gen și al studiilor mass-media din spațiul românesc în care fiecare contribuție este valoroasă și revelatoare.

5.4 Cercetări ulterioare

La sfârșitul cercetării mele, aș îndrăzni să cred că voi continua cercetarea acestui caz cu o analiză a răspunsului publicului la informațiile mass-media. Intenționez să extind cercetarea în această direcție pentru a observa eficacitatea mesajelor mass-media la subiecți de diferite vârste, sexe și medii sociale. Mă aștept să obțin rezultate interesante având în vedere variația creată de variabilele sub analiză.

Aceasta poate reprezenta, de asemenea, un început pentru studenții de la ciclul de licență sau de masterat care ar putea alege alte direcții în descoperirea tehnicilor mass-media și a reprezentărilor de gen.

BIBLIOGRAFIE

1. Aitchinson, J. (1994) *Words in the Mind*. Oxford: Blackwell Publishers Ltd
2. Archer, J. and Lloyd, B. (1992) *Sex and Gender*. London: CUP
3. Ballinger, A. (2000) *Dead Woman Walking*. Aldershot: Ashgate
4. Banks, M. (2005) 'Spaces of (In)Security: Media and Fear of Crime in a Local Context' in *Crime, Media, Culture*, vol. 1(2). Sage Publications, pp. 169-187

5. Barker, M. (1989) *Comics: Ideology, Power and the Critics*. Manchester: Manchester University Press
6. Belsey, A. and Chadwick, R. (1995) *Ethical Issues in Journalism and the Media*. London: Routledge
7. Berelson, B. (1952) *Content Analysis in Communication Research*. New York: Free Press
8. Berger, P. L. and T. Luckmann (1966), *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Garden City, NY: Anchor Books.
9. Berman, R. and Rasid, D. (2008) 'Analyzing Narrative Informativeness in Speech and Writing' in Geeraerts, D. and Dirven, R. and Taylor, J. and Langacker, R. (eds.) *Language in the Context of Use*. Berlin: de Gruyter.
10. Billing, M. (2008) 'The Language of Critical Discourse Analysis: the Case of Nominalization' in *Discourse & Society*, Vol. 19(6), pp. 783-800
11. Bloor, T. and Bloor, M. (1997) *The Functional Analysis of English. A Hallidayan Approach*. London: Arnold
12. Bourdieu, P. (1997) 'Masculine domination revisited' in *Berkeley Journal of Sociology*, 41, pp. 189- 203
13. Bowers, S. and MacLin, K. (2004) 'Sources of Criminal Stereotypes and Perceptions of the Criminal'. Poster presented at the American Psychology-Law Society conference, Scottsdale, Arizona
14. Braithwaite, J. and Daly, K. (1994) 'Masculinities, Violence and Communitarian Control' in Newburn, T. and Stanko, E. (eds.) *Just Boys Doing Business? Men, Masculinities and Crime*. London: Routledge, pp 189 – 213
15. Briggs, A. and Cobley, P. (1998) *The media: An Introduction*. London: Longman
16. Bucholtz, M. (1999) 'You da man: Narrating the Racial Other in the Production of White Masculinity'. *Journal of Sociolinguistics* 3/4. 443-460. Oxford: Blackwell Publishing Ltd
17. Butler, J. (1990) *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. London: Routledge
18. Cameron, D. (1992) *Feminism and Linguistic Theory*. London: Macmillan
19. Cameron, D. (2003) 'Gender and Language Ideologies' in Holmes, J. and Meyerhoff, M. (eds.) *The Handbook of Language and Gender*. Padstow: Blackwell Publishing, pp 447-467

20. Cameron, D. (2005) *Language, Gender and Sexuality: Current Issues and New Direction*. Applied Linguistics 26, pp 482 – 502
21. Cameron, D. (2007) ‘*Paradigms of Gender*’ in Wodak, R. (ed.), *Gender and Discourse*. London: SAGE Publications, pp. 5 – 34
22. Capps, L. (1999) ‘*Constructing the Irrational Woman: Narrative Interaction and Agoraphobic Identity*’ in Bucholtz, M., Liang, A., Sutton, L. (eds.) *Reinventing Identities. The Gendered Self in Discourse*. OUP
23. Chapman, D. (1973) ‘*The Stereotype of the Criminal and the Social Consequences*’. *International Journal of Criminology and Penology*, 1, pp. 15-30
24. Cisereanu, R. (2003) *Curente și Tendințe în Jurnalismul Contemporan*. Cluj-Napoca: Limes
25. Clark, K. (1992) ‘*The Linguistics of Blame: Representations of Women in The Sun’s Reporting of Crimes of Sexual Violence*’ in Toolan, M. (ed.) *Language, Text, and Context: Essays in Stylistics*. London and New York: Routledge, pp. 208 - 226
26. Coates, J. (1998) ‘*Gossip revisited – Language in all-female groups*’ in Cheshire, J. and Trudgill, P. (eds.), *The Sociolinguistic Reader Volume 2: Gender and Discourse*. London: Arnold Hodder, pp. 127 - 154
27. Coman, M. (2001) *Manualul de Jurnalism*. Iași : Polirom
28. Coteanu, I. (1973) *Gramatica de Bază a Limbii Române*. București: Garamond
29. Cotrău, D. (2003) ‘*Linguistic Encoding of Youth Ideology by the Romanian Teen Magazines*’ in *Journal for the Study of Religions and Ideology*. No. 6, pp 29-48
30. Cruse, A. (2006) *A Glossary of Semantics and Pragmatics*. Edinburgh: Edinburgh University Press
31. Cusen, G. (2008) *An Introduction to Second Language Acquisition*. Brașov: Editura Universităț Transilvania
32. Dascălu-Jinga, L. (2005) ‘*Repetiția*’ in Guțu-Romalo, V. (ed.), *Gramatica Limbii Române II. Enunțul*. București: Editura Academiei Române, pp. 753-771
33. Davis, N. and Stasz, C. (1990) *Social Control of Deviance. A critical Perspective*. Boston: McGraw Hill
34. Deaux, K. and Lewis, L. L. (1984) *Structure of Gender Stereotypes: Interrelationships among Components and Gender Label*. *Journal of Personality and Social Psychology*, 46, pp. 991-1004
35. Dimitriu, C. (1999) *Tratat de Gramatică a Limbii Române*. Iași: Institutul European

36. Dobrescu, P. And Bârgăoaru (2002) *Mass-Media. Puterea fără Contraputere*. Pitești : BIC ALL
37. Dragomir, O. and Miroiu, M. (2002) *Lexicon Feminist*. Iași: Polirom
38. Durkheim, E. (1960) *The Division of Labor in Society*. Glencoe, Ill: The Free Press
39. Eckert, P. and McConnell-Ginet, S. (2003) *Language and Gender*. CUP
40. Edgar, A. (1995) 'Objectivity, Bias and Truth' in Belsey, A. and Chadwick, R. (eds.) *Ethical Issues in Journalism and the Media*. London: Routledge
41. Ehrlich, S. and King, R. (1998) 'Gender-Based Language Reform and the (de)Politicization of the Lexicon' in Cheshire, J. and Trudgill, P. (eds.), *The Sociolinguistic Reader Volume 2: Gender and Discourse*. London: Arnold Hodder, pp. 177 – 200
42. Ehrlich, S. (2001) *Representing Rape: Language and Sexual Consent*. New York and London: Routledge.
43. Ehrlich, S. (2007) *Legal Discourse and the Cultural Intelligibility of Gendered Meanings*. *Journal of Sociolinguistics* 11/4, pp. 452 – 477
44. Ericson, R. (1991) *Representing Order: Crime, Law and Justice in the News Media*. Milton Keynes: Open University Press
45. Fairclough, N. (1995) *Media Discourse*. London: Hodder Arnold
46. Fairclough, N. (1996a) *Discourse and Social Change*. London: Polity Press
47. Fairclough, N. (1996b) *Language and Power*. London: Longman
48. Fairclough, N. (2008) 'The Language of Critical Discourse Analysis: Reply to Michael Billing' in *Discourse & Society*, Vol. 19(6), Sage Publications, pp 811-819.
49. Finnie, R., Frain, C., Hill, D., Thomas, K. (2010) *Top Grammar*. Helbling Languages
50. Fiske, S. and Taylor, S. (1984) *Social Cognition*.
51. Fiske, J. (1993) *Introduction to Communication Studies*. London: Routledge
52. Ford, A. (1985) *Men*. London: Weidefeld and Nicolson
53. Fowler, R. (1991) *Language in the News*. London: Routledge
54. Fowler, R. (1996) *Linguistic Criticism*. OUP
55. Garland, D. (1985) *Punishment and Welfare*. Brookfield, Vt.: Gower
56. Gatens, M. (2001) *Feminism și Filosofie*. Iași: Polirom
57. Givon, T. (2007) 'Grammar as an Adaptive Evolutionary Product' in Butler, C., Hidalgo Downing, R., Lavid, J. (eds.) *Functional Perspectives on Grammar and Discourse*. Amsterdam: John Benjamins, pp. 1-40

58. Golding, P. (1981) '*The missing Dimensions – News Media and the Management of Change*' in Katz, E., and Szecsko, T. (eds.) *Mass Media and Social Change*. Sage, pp. 250-260
59. Green, Ch. (1992) '*The Role of the Media in Shaping Public Policy: The Myth of Power and the Power of Myth*' in Cohen, E. (ed.) *Philosophical Issues in Journalism*. OUP
60. Goddard, A. and Mèan-Patterson, L. (2006) *Language and Gender*. Routledge
61. Graddol, D. and Swann, J. (1995) *Gender Voices*. London: Blackwell
62. Günter, S. (1998) '*The Construction of Gendered Discourse in Chinese-German Interactions*' in Cheshire, J. and Trudgill, P. (eds.), *The Sociolinguistic Reader Volume 2: Gender and Discourse*. London: Arnold Hodder, pp. 153 – 177
63. Hall, J. (2002) *Language and Culture*. London: Longman
64. Halliday, M.A.K. and Hasan, R. (1991) *Language, Context, and Text: Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective*. Oxford: OUP
65. Hasan, R. (2009) *Semantic Variation. Meaning in Society and in Sociolinguistics*. London: Equinox
66. Heywood, J. and Semino, E. (2007) '*Metaphors for Speaking and Writing in the British Press*' in Jahnson, S. and Ensslin, A. (eds) *Language in the Media*. London: Continuum, pp. 25-47
67. Hill, J. (2007) '*Crises of Meaning: Personalist Language Ideology in US Media Discourse*' in Johnson, S. and Ensslin, A. (eds.), *Language in the Media*. London: Continuum, pp. 70-90
68. Hite, S. (1987) *Women and Love – The Hite Report*. London: Penguin
69. Hodge, R., Kress, G. (1996) *Language as Ideology*. London: Routledge
70. Holmes, J. (2007) '*Story-Telling in New Zealand Women's and Men's Talk*' in Wodak, R. (ed.), *Gender and Discourse*. London: SAGE Publications, pp.
71. Hudson, R. A. (1996) *Sociolinguistics*. CUP
72. Hymes, D. (1986) '*Discourse: Scope without Depth*' in *International Journal of Sociology of Language*, 57, pp. 49-89.
73. Iedema, R. and Eggins, S. (2007) '*Difference without Diversity: Semantic orientation and Ideology in Competing Women's Magazines*' in Wodak, R. (ed.), *Gender and Discourse*. London: SAGE Publications.
74. Innes, M. (2004) '*Crime as a Signal, Crime as a Memory*', *Journal for Crime, Conflict and the Media* 1(2): 15-22.

75. Irvine, J. (2001) '*Style as Distinctiveness: the Cultural and Ideology of Linguistic Differentiation*' in Eckert, P. and Rickford, J. (eds.), *Style and Sociolinguistic Variation*. CUP, pp. 21-43.
76. Jaworski, A. (2007) '*Language in the Media: Authenticity and Othering*' in Johnson, S. and Ensslin, A. (eds.), *Language in the Media*. London: Continuum, pp. 271-281.
77. Jones, M. and Jones, E. (1999) *Mass Media*. London: MacMillan
78. Katz, J. (1987) '*What Makes Crime News?*', *Media, Culture and Society* 9: 47-75
79. Keeble, R. (2001) *Ethics for Journalists*. London: Routledge
80. Kendall, S. and Tannen, D. (2001) '*Discourse and Gender*' in Schiffrin, D., Tannen, D., Hamilton, H. (eds.). Oxford: Blackwell
81. Kiesling, S. (2011) *Linguistic Variation and Change*. Edinburgh: Edinburgh University Press
82. Krippendorff, K. (1980) *Content Analysis: An Introduction to its Methodology*. Beverly Hills: Sage
83. Labov, W. (1972) *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
84. Labov, W. (1998) '*The intersection of sex and social class in the course of linguistic change*' in Cheshire, J. and Trudgill, P. (eds.), *The Sociolinguistic Reader Volume 2: Gender and Discourse*. London: Arnold Hodder, pp. 7 – 52
85. Lakoff, R. (1975) *Language and Women's Place*. New York: Harper and Row
86. Langer, J. (1998) *Tabloid Television. Popular Journalism and the 'Other News'*. London: Routledge
87. Lippmann, W. (1992) '*Stereotypes, Public Opinion and the Press*' in Cohen, E. (ed.) *Philosophical Issues in Journalism*. New York: Oxford
88. Luke, A. (1998) '*Ideology*' in Mey, J. (ed.) *Concise Encyclopedia of Pragmatics*. Oxford: Elsevier Science, pp. 366 – 369
89. Macaulay, R. (2001) '*The Question of Genre*' in Eckert, P. and Rickford, J. (eds.) *Style and Sociolinguistic Variation*. NY: CUP, pp 78-82.
90. MacLin, M.K. and Herrera, V. (2006) *The Criminal Stereotype*. *The North American Journal of Psychology*, 8, 197-208.
91. Malz, D and Borker, R. (1982) *A Cultural Approach to Male-Female Miscommunication*. Mountain View: Mayfield Publishing Company
92. Martin, J.R. (2008) '*Incongruent and Proud: De-vilifying Nominalization*' in *Discourse & Society*, Vol. 19(6), Sage Publications, pp. 801-810

93. McConnell-Ginet, S. (1989) '*The sexual (Re)Production of Meaning*', in F. Frank and P. Treichler (eds.), *Language, Gender and Professional Writing*, New York: Modern Language Association
94. McConnell-Ginet, S. (2003) '*What's in a Name? Social Labeling and Gender Practices*' in Holmes, J. and Meyerhoff, M. (eds.) *The Handbook of Language and Gender*. Padstow: Blackwell Publishing, pp 69 – 97
95. McCloughry, R. (1992) *Men and masculinity*. London: Hodder and Stoughton
96. Miller, C. and Swift, K. (1981) *The Handbook of Non-Sexist Writing*. London: The Women's Place.
97. Mogoș, A. (2003) '*Alteritatea ca Reprezentare Mediatică*' in Cisereanu, R. (ed.) *Curente și Tendențe în Jurnalismul Contemporan*. Cluj-Napoca: Limes, pp. 175-181
98. Montgomery, M. (2007) *An Introduction to Language and Society*. London : Routledge
99. Morley, D. (2000) *Syntax in Functional Grammar: An Introduction to Lexicogrammar in Systemic Linguistics*. London: Continuum
100. Neuendorf, K. (2002) *The Content Analysis Guidebook*. Thousand Oaks : Sage
101. Neț, M. (2005) *Lingvistică generală, semiotică, mentalități*. Iași: Institutul European
102. Newburn, T. and Stanko, E. (1994) *Men, Masculinities and Crime*. London: Routledge
103. Nuyts, J. (1992) *Aspects of a Cognitive-Pragmatic Theory of Language. On Cognition, Functionalism and Grammar*. Amsterdam/ Philadelphia: John Benjamins Publishing Company
104. Ochs, E. (2006) *Narrative in Discourse as Structure and Process*. Sage Publications
105. Oltean, Ș. (1993) '*A Survey of the Pragmatic and Referential Functions of Free Indirect Discourse*' in *Poetics Today*, Vol. 14, No. 4, pp. 691-714.
106. O'Sullivan, T., Hartley, J., Saunders, D., Fiske, J. (1983) *Key Concepts in Communication*. New York: Methuen.
107. O'Sullivan, T. and Jewkes, Y. (1997) *Media Studies*. London: Arnold Hodder
108. Paisley, W, (1967) '*Studying Style as a Deviation from Encoding Norms*' in Gerbner, G. (ed.) *The Analysis of Communication Content*. New York: Wiley
109. Pârlog, H., Brânzeu, P., Pârlog, A.C. (2009) *Translating the Body*. Iași: Institutul European.

110. Peelo, M. (2006) '*Framing Homicide narratives in Newspaper: Mediated witness and the Construction of Virtual Victimhood*', *Crime, Media, Culture* 2(2): 159-175
111. Philips, S. (1998) *Ideology in the Language of Judges*. OUP
112. Popescu-Marin, M. (2005) '*Adjectivul*' in Guțu-Romalo, V. (ed.), *Gramatica Limbii Române I. Cuvântul*. București: Editura Academiei Române, pp. 141-180
113. Preda, S. (2006) *Tehnici de Redactare în Presa Scrisă*. Iași : Polirom
114. Randall, D. (1996) *The Universal Journalist*. London: Pluto Press
115. Richardson, J. (2007) *Analyzing Newspapers. An Approach from Critical Discourse Analysis*. Palgrave Macmillan
116. Ricœur, P. (1999) *De la text la acțiune (Eseuri de Hermeneutică)*. Cluj : Echinox
117. Roventă-Frumușani, D. (2005) *Analiza Discursului. Ipoteze si Ipostaze*. Bucuresti : Tritonic
118. Ruști, D. (2005) *Mesajul Subliminal in Comunicarea Actuala*. Bucuresti : Tritonic
119. Ruști, D. (2009) *Copiatorii de Stiri* in Rad, I. (ed.) *Limba de Lemn in Presa*. Bucuresti: Tritonic, pp. 128-142
120. Sankoff, D. (2006) 'Variable Rules' in Ammon, U. (ed.) *Sociolinguistics: An International Handbook of the Science of Language*. Berlin: Walter de Gruyter, pp. 1150-1163
121. Sapir, E. (1958). *Culture, Language and Personality*. Berkeley: University of California Press.
122. Schröder, K.C. (1998) '*Media Language and Communication*' in Mey, J. (ed.) *Concise Encyclopedia of Pragmatics*. Oxford: Elsevier Science, pp. 547 - 556
123. Schur, E. (1984) *Labelling Women Deviant: Gender, Stigma and Social Control*. New York: Random House
124. Seal, L. (2009) '*Issues of Gender and Class in the Mirror Newspapers' Campaign for the Release of Edith Chubb*' in *Crime, Media, Culture*, vol 5(1): 57-78. Sage Publications
125. Searle, J. (1995) *The Construction of Social Reality*.
126. Seggar, J. and Wheeler, P. (1973) '*The World of Work on Television: Ethnic and Sex Representation in TV Drama*', *Journal of Broadcasting*, 17, pp. 201-214

127. Shapiro, L. (2009) *'Eyewitness Testimony for a Simulated Juvenile Crime by Male and Female Criminals with Consistent or Inconsistent Gender-Role Characteristics'* in *Journal of Applied Developmental Psychology*, Vol 30: 649-666. Elsevier
128. Sheldon, A. and Johnson, D. (1998) *'Preschool Negotiations: Linguistic Differences in how Girls and Boys Regulate the Expression of Dissent in Same-Sex Groups'* in Cheshire, J. and Trudgill, P. (eds.), *The Sociolinguistic Reader Volume 2: Gender and Discourse*. London: Arnold Hodder, pp. 76 – 98
129. Simpson, P. (1994) *Language, Ideology and Point of View*. Routledge
130. Smith, V. L. and Studebaker, C. A. (1996) *What Do You Expect? The Influence of People's Prior Knowledge of Crime Categories on Fact-Finding*. *Law and Human Behaviour*, 20, pp. 517-532
131. Soothill, K. (2002) *'Homicide and the Media: Identifying Top Cases in The Times'*, *The Howard Journal of Criminal Justice* 41(5): 401-421
132. Sparks, R. (1992) *Television and the Drama of Crime*. Buckingham: Open University Press
133. Spender, D. (1980) *Man Made Language*. London: Pandora
134. Spungen, D. (1998) *Homicide: The Hidden Victims*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications
135. Sunderland, J. (2006) *Language and Gender*. Abingdon: Routledge
136. Surdulescu, R. (2006) *The raping of Identity. Studies on Physical and Symbolic Violence*. Iași: Institutul European
137. Synnott, A. (1993) *The Body Social. Symbolism, Self and Society*. London: Routledge
138. Szabo, L. (1999) *Libertate si Comunicare in Lumea Presei*. Timișoara: Amarcord
139. Șerbănescu, A. (2002) *'Repere de Contextualizare in Discursul Publicistic Românesc (Editorialul)'* in Pană Dindelegan, G. (ed.), *Aspecte ale Dinamicii Limbii Române Actuale*. București: Editura Universității din București, pp. 363-398.
140. Tannen, D. (1993) *Gender and Conversational Interaction*. Oxford: OUP
141. Tannen, D. (2008) *You Just Don't Understand*. Virago Press Ltd
142. Taylor, Y., Walton, P., Young, J. (1981) *'Early approaches to the study of crime'* in Worsley, P. (ed.) *Problems of modern society*. Harmondsworth: Penguin Books Ltd., pp 341-357

143. Thomas, S. (1994) 'Artifactual Study in the Analysis of Culture: A Defense of Content Analysis in a Postmodern Age' in *Communication Research*, 21.6 (1994), pp. 683 - 697
144. Toolan, N. (1995) *Narrative. A Critical Linguistic Introduction*. Routledge
145. Toolan, N. (1998) 'Narrative: Linguistic and Structural Theories' in *Concise Encyclopedia of Pragmatics*. Pergamon, pp. 476-489
146. Trew, T. (1979) 'What the Papers Say: Linguistic Variation and Ideological Difference' in Fowler, R. et al (eds.) *Language and Control*. Routledge & Kegan Paul
147. Tuckey, M. R. and Brewer, N. (2003) 'How Schemas affect eyewitness memory over repeated retrieval attempts'. *Applied Cognitive Psychology*, 17, pp. 785- 800.
148. Uhlmann, A. and Uhlmann, J. (2005) 'Embodiment below Discourse: The Internalized Domination of Masculine Perspective'. *Women's Studies International Forum*, 28, pp. 93 – 103
149. van Dijk, T. (1985a) 'Structures of News in the Press' in T.A. van Dijk (ed.) *Discourse and Communication*. Berlin/ New York: de Gruyter, pp. 69-93
150. van Dijk, T. (1985b) *Discourse and Communication. New Approaches to the Analysis of Mass Media Discourse and Communication*. Berlin: de Gruyter
151. van Dijk, T. (2006) 'Discourse and Manipulation' in *Discourse and Society*, Vol 17(2): 359-383, Sage Publications
152. Vâlcea, C. (2010) 'Media Narratives about Criminality' in *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series IV, Philology · Cultural Studies*, nr. 3(52)
153. Vâlcea, C. (2011a) 'The Biased Representation of Criminality in Terms of Referentiality' in *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series IV, Philology · Cultural Studies*, nr. 4(53)
154. Vâlcea, C. (2011b) 'Mass-Media Readiness to Biasing Gendered Narratives about criminals' in *Communication Interculturelle et literature*. Galaţi: Editura Universităţii Dunărea de Jos, nr. 2(14)
155. Vâlcea, C. (2013) 'Crimes in Media Narratives' in *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series IV, Philology · Cultural Studies*, nr. 6(55)
156. Vintilă-Rădulescu, I. (2009) *Limba Presei Româneşti de Azi – O Limbă de Lemn?* in Rad, I. (ed.) *Limba de Lemn in Presa*. Bucuresti: Tritonic, pp. 328-342
157. Volosinov, X (1973) *Marxism and the Philosophy of Language* US: Seminar
158. Watson, J. and Hill, A. (1987) *A Dictionary of Communication and Media Studies*. London: Edward Arnold

159. Weber, R. (1990) *Basic Content Analysis*. Newbury Park: Sage
160. Weedon, X. (2007) 'Constructions of gendered subjectivity' in Wodak, R. (ed.), *Gender and Discourse*. London: SAGE Publications.
161. Wodak, R. (2007) *Gender and Discourse*. London: SAGE Publications.
162. Zafiu, R. (2002) 'Mărci ale Oralității în Limbajul Journalistic Actual' in Pană Dindelegan, G. (ed.), *Aspecte ale Dinamicii Limbii Române Actuale*. București: Editura Universității din București, pp. 399-430
163. Zafiu, R. (2005) 'Modalizarea' in Guțu-Romalo, V. (ed.), *Gramatica Limbii Române II. Enunțul*. București: Editura Academiei Române, pp. 673-698
164. Zeca-Buzura, D. (2009) *Veridic. Virtual. Ludic. Efectul de Real al Televiziunii*. Iași: Polirom.
165. Zelizer, B. (2004) *Taking Journalism Seriously: News and the Academy*. London: Sage
166. * * * Longman Dictionary of Contemporary English (2012)